

SKO.4170.2761.2023

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572, dalej: K.p.a.),
- art. 71 ust.1 i ust. 2 pkt 2, art. 74 ust. 3, art. 80 ust. 2 i ust. 3, art. 84 ust. 1, art. 85 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1094 ze zm., dalej: oos) oraz § 3 ust.1 pkt 62 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839),
- art. 1, art. 2, art. 17 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 r., poz. 570),

po rozpatrzeniu odwołania CGL Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością od decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RGPO.6220.1.11.2023 z 16 października 2023 r. o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia polegającego na eksploatacji kruszywa naturalnego z części złoża „Warszkowo” z części działek o numerach ewidencyjnych: 118/1, 119, 120 i 121 obręb Warszkowo, Gmina Sławno, powiat Sławieński, woj. Zachodniopomorskie,

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Agata Witkowska
– Joanna Mojska

na posiedzeniu 13 maja 2024 r. orzeka:

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Wójt Gminy Sławno odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia opisanego na wstępie, wobec niezgodności lokalizacji zamierzonego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W uzasadnieniu organ wskazał, że zamierzona działalność naruszy przeznaczenia nieruchomości określone w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego obowiązujących na przedmiotowym terenie, powołanych uchwałą nr XIII/863/96 Rady Gminy Sławno z dnia 26 marca 1996 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Sławno i wybranych miejscowości: Warszkowo, Kwasowo, Pomilowo, Bobrowiczki, Łętowo, Sławsko, Wrześnica (Dz.Urz.Woj. Słupskiego nr 14, poz. 52 z 22 kwietnia 1996 r. oraz uchwałą nr XLIX/346/2017 Rady Gminy Sławno z dnia 6 października 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Sławno w części obrębu ewidencyjnego Warszkowo (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 8 listopada 2017 r., poz. 4536).

CGL Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, jako wnioskodawca, odwołała się od powyższej decyzji z zachowaniem ustawowego terminu, wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz wydanie decyzji przez organ drugiej instancji, ewentualnie uchylenie decyzji i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia. Skarżąca spółka zarzuciła organowi pierwszej instancji:

- sporządzenie charakterystyki przedsięwzięcia niezgodnej z kartą informacyjną przedsięwzięcia oraz

zgromadzonym materiałem dowodowym;

- niezachowanie w toku załatwienia sprawy formy wiążącego współdziałania organów administracji państwowej, przewidzianej w art. 106 § 5 w związku z art. 126 kodeksu postępowania administracyjnego (dalej kpa);
- wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa, bowiem podstawa do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia objętego wnioskiem strony istnieje, jednak rozstrzygnięcie zawarte w skarżonej decyzji w sposób oczywisty odbiega od obiektywnie istniejącego i możliwego do zastosowania stanu prawnego;
- wydanie decyzji bez podstawy prawnej, bowiem przedmiotowa decyzja odmawiająca wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach została wydana bez oparcia w prawie materialnym;
- zamknięcie postępowania oraz zgromadzenie materiału dowodowego bez uzyskania opinii organów opiniujących - RDOŚ, SANEPID oraz Wody Polskie;
- wydanie decyzji z uchybieniem dyspozycji art. 107 § 1 i 3 kpa, w szczególności z pominięciem faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,
- przewlekłość postępowania, dokonywanie czynności pozornych oraz wezwanie inwestora do wyjaśnień i uzupełnień faktów i okoliczności niewymaganych prawem w przedmiotowym postępowaniu, co stanowi rażące naruszenie prawa,

Organ pierwszej instancji nie znalazł podstaw do wydania nowej decyzji w trybie art. 132 § 1 K.p.a. i przekazał odwołanie wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie po rozpatrzeniu odwołania ustaliło, co następuje. Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę materialnoprawną w niniejszej sprawie stanowi ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ooś). Na mocy ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2023.1890) ustawa ooś została zmieniona z dniem 16 października 2023 r. (z wyjątkami). Organ odwoławczy rozstrzyga sprawę na podstawie ww. ustawy w brzmieniu dotychczasowym, tj. wg brzmienia na dzień 15 października 2023 r. z wyjątkami, które zostaną niżej wskazane.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy zmieniającej, do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 (czyli ooś) wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1. Zatem te wymienione przepisy należy zastosować w aktualnym brzmieniu, natomiast pozostałe, w brzmieniu dotychczasowym (tj. sprzed omawianej zmiany).

Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ooś). Na mocy art. 71 ooś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. W sprawie bezspornym jest, że wnioskowane przedsięwzięcie zalicza się do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Klasyfikacji tej dokonano prawidłowo na podst. § 3 ust. 1 pkt 40 lit. b ww. rozporządzenia - wydobywanie kopalin ze złoża metodą odkrywkową inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 27 lit. a z obszaru górnictwa o powierzchni większej niż 2 ha lub o wydobyciu większym niż 20 000 m³ na rok, inne niż wymienione w lit. a. Dla tego przedsięwzięcia może być wymagany obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, zatem organ prowadzący sprawę zobligowany jest ustalić, czy dla konkretnej inwestycji, obowiązek ten zachodzi. Jak stanowi art. 59 ust. 1 pkt 2 ooś, przeprowadzenia oceny oddziaływania wymaga realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek ten został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy, w drodze postanowienia. Niemniej należy wziąć również po uwagę, że zgodnie z art. 80 ust. 2 ooś (w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie) właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Jest to obligatoryjna przesłanka, która musi być spełniona, by wydano dla inwestycji warunki o środowiskowych uwarunkowaniach. W przypadku wystąpienia sprzeczności planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, organ zobligowany jest odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wynika to jednoznacznie z art. 80 ust. 2 ustawy. W świetle bowiem tego przepisu decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji z ustaleniami planu. W przypadku działalności określonej ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze, innej niż przedsięwzięcia wymagające koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia jest nienaruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach (art. 80 ust. 3 ooś). W przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu (tj. naruszenia), dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe. Nienaruszenie postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jeżeli plan miejscowy nie przewiduje przeznaczenia terenu pod określone przedsięwzięcie, to organ ma obowiązek, wobec braku zgodności przedsięwzięcia z planem wydać decyzję odmowną, bez dalszego badania rzeczywistego wpływu planowanej działalności na środowisko (por. wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2022 r. sygn. akt III OSK 1635/21). Za niezasadne należy uznać w tym stanie faktycznym zarzuty Skarżącej Spółki w zakresie niedokonania uzgodnień. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 28 października 2018 r. sygn. akt II SA/Gd 454/18, na który wybiórczo powołuje się również autor KIP (str. 4), „W orzecznictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, że stwierdzenie braku zgodności z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jako kryterium wykluczające możliwość wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, zwalnia organ z konieczności dalszego prowadzenia postępowania wyjaśniającego, włącznie z brakiem konieczności zasięgnięcia stanowisk organów opiniujących i uzgadniających. W takiej sytuacji organ uprawniony jest do wydania decyzji odmownej, bez dalszego badania rzeczywistego wpływu planowanej działalności na środowisko. W konsekwencji w rozpoznawanej sprawie organy administracji prawidłowo nie przeszły do etapu stosowania przepisu art. 81 ust. 1 u.d.i.ś. i weryfikacji wariantów zgłoszonego przedsięwzięcia, skutkiem czego nie można im zarzucić naruszenia tego przepisu”. W ocenie Kolegium, uzasadnienie to w całości przystaje również do stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu winno być należycie uzasadnione w decyzji. Zgodnie z art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 K.p.a., decyzja zawiera uzasadnienie faktyczne, które winno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Ponadto, zgodnie z zasadą przekonywania wyrażoną w art. 11 K.p.a., organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy. Należy zatem ustalić i wykazać, czy przedmiotowe przedsięwzięcie nie naruszy przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Na terenie objętym wnioskiem obowiązują dwa miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego:

1. powołany uchwałą nr XIII/863/96 Rady Gminy Sławno z dnia 26 marca 1996 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Sławno i wybranych miejscowości: Warszkowo, Kwasowo, Pomiłowo, Bobrowiczki, Łętowo, Sławsko, Wrześnica (Dz.Urz.Woj. Słupskiego nr 14, poz. 52 z 22 kwietnia 1996 r.,
2. powołany uchwałą nr XLIX/346/2017 Rady Gminy Sławno z dnia 6 października 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Sławno w części obrębu ewidencyjnego Warszkowo (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 8 listopada 2017 r., poz. 4536).

Przeznaczenie przedmiotowych terenów jako „uprawy rolne” oraz „nieużytki” (tylko 1% pow. działki 118/1) nie jest przedmiotem sporu. Zarówno w Karcie informacyjnej przedsięwzięcia (KIP), jak i w zaskarżonej decyzji, w ten sam sposób określono przeznaczenie terenu na podst. ww. uchwał w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Potwierdzają to również zgromadzone w aktach dowody w postaci wypisów i wyrysów z mpzp. Sporne natomiast jest, czy zamierzone przedsięwzięcie naruszy ustalone w miejscowym planie przeznaczenie.

W wyroku NSA z 18 kwietnia 2019 r., (sygn. akt II GSK 117/19), Sąd wskazał, oddalając skargę kasacyjną inwestora, któremu odmówiono uzgodnienia koncesji na wydobywanie kruszywa, że sposób wykorzystania nieruchomości musi być ustalony przez odniesienie do jej przeznaczenia w Studium, co oznacza, że wykorzystanie nieruchomości ma być zgodne z jej sposobem przeznaczenia, a cele rolne nie obejmują prowadzenia kopalni odkrywkowej, co Kolegium w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie pozostaje, że teren inwestycji znajduje się na obszarze udokumentowanego złoża kruszyw naturalnych. Zarządzeniem Zastępczym nr 5/2022 Wojewody Zachodniopomorskiego z 14 lutego 2022 r. wprowadzono udokumentowane złoża kruszywa naturalnego Gwiazdowo, Kwasowo, Sławsko, Sławsko II oraz Warszkowo do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Sławno. Nie zmienia to jednakże przeznaczenia terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Skutkiem ujawnienia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy złóż kopalni powinny być ograniczenia w zakresie wykorzystania nieruchomości (np. zakaz zabudowy budynkami mieszkalnymi) w celu zabezpieczenia złóż przed zagospodarowaniem w sposób wykluczający podjęcie wydobycia w przyszłości. Reprezentatywny dla linii orzeczniczej jest pogląd, wyrażony m. in. w wyroku WSA w Poznaniu z dnia 13 maja 2015 (sygn. akt II SA/Po 828/14), że „ochrona udokumentowanych złóż kopalni przewidziana w art. 95 ust. 1. [ustawy Pgg] nie oznacza obowiązku ukształtowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w taki sposób, aby umożliwić natychmiastową eksploatację złoża, a jedynie zapewnić ewentualną możliwość jej eksploatacji, gdy zajdzie taka potrzeba. (...)”.

Wg KIP planowane przedsięwzięcie polega na eksploatacji z warstwy suchej złoża kruszywa naturalnego „Warszkowo” zlokalizowanego na gruntach przeznaczonych pod teren upraw rolnych. Tak przyjęte przeznaczenie sprzeciwia się przeznaczeniu niniejszego terenu pod eksploatację odkrywkową kruszywa

naturalnego. W sposób wyraźny niniejsze przedsięwzięcie polegające na eksploatacji odkrywkowej kruszywa narusza postanowienia planu, gdyż oznaczona działalność wydobywcza ze względu na ingerencję w strukturę nieruchomości gruntowej wyklucza przyjęte przeznaczenie pod grunty rolne. Cele rolne nie obejmują prowadzenia eksploatacji odkrywkowej kruszywa. Zgodnie bowiem z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych gruntami rolnymi, w rozumieniu ustawy, są grunty:

- 1) określone w ewidencji gruntów jako użytki rolne;
- 2) pod stawami rybnymi i innymi zbiornikami wodnymi, służącymi wyłącznie dla potrzeb rolnictwa;
- 3) pod wchodzącymi w skład gospodarstw rolnych budynkami mieszkalnymi oraz innymi budynkami i urządzeniami służącymi wyłącznie produkcji rolniczej oraz przetwórstwu rolno-spożywczemu;
- 3a) pod budynkami, budowlami i urządzeniami wchodzące w skład biogazowni rolniczej spełniającej warunki określone w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie biogazowni rolniczych, a także ich funkcjonowaniu (Dz. U. poz. 1597), a także grunty położone między tymi budynkami, budowlami i urządzeniami lub w bezpośrednim ich sąsiedztwie, tworzące zorganizowaną całość gospodarczą, w tym zajęte pod dojazdy, place składowe, postojowe i manewrowe, śmietniki, miejsca magazynowania odpadów i ogrodzenia, o ile ich łączna powierzchnia nie jest większa niż 1 ha i wchodzi one w skład gospodarstwa rolnego;
- 4) pod budynkami i urządzeniami służącymi bezpośrednio do produkcji rolniczej uznanej za dział specjalny, stosownie do przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych i podatku dochodowym od osób prawnych;
- 5) parków wiejskich oraz pod zadrzewieniami i zakrzewieniami śródpolnymi, w tym również pod pasami przeciwwietrznymi i urządzeniami przeciwoerozyjnymi;
- 6) rodzinnych ogrodów działkowych i ogrodów botanicznych;
- 7) pod urządzeniami: melioracji wodnych, przeciwpowodziowych i przeciwpożarowych, zaopatrzenia rolnictwa w wodę, kanalizacji oraz utylizacji ścieków i odpadów dla potrzeb rolnictwa i mieszkańców wsi;
- 8) zrehabilitowane dla potrzeb rolnictwa;
- 9) torfowisk i oczek wodnych;
- 10) pod drogami dojazdowymi do gruntów rolnych.

Prawidłowo zatem przyjął organ pierwszej instancji, że planowana inwestycja narusza założony w planie miejscowym sposób użytkowania terenu jako grunty rolne. Eksploatowanie złoża kruszywa uniemożliwia użytkowanie gruntu rolnego zgodnie z przeznaczeniem, co pozwala na konstatację, że zamierzona działalność narusza przeznaczenie nieruchomości, określone w miejscowym planie. Zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności, wydobywanie kamienia, pisku i gliny jest zaklasyfikowane do sekcji B – Górnictwo i wydobywanie, podczas gdy Rolnictwo zalicza się do sekcji A. Są to odrębne przedmioty działalności, które się wzajemnie wykluczają.

Kolegium nie podziela stanowiska wyrażonego w KIP, że do naruszenia ustaleń dochodzi wówczas gdy w planie zawarty jest bezpośredni zakaz wydobywania kopalin. Przyjęcie takiego twierdzenia prowadziłoby do pozaustawowego wymogu określania w miejscowym planie precyzyjnie wszystkich zakazanych sposobów zagospodarowania terenu, zamiast określania przyjętego przeznaczenia terenu (art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Przykładowo, ustalenie planu że dany teren stanowi obszar upraw rolnych nie sprzeciwiałoby się zabudowie tego terenu, bowiem plan wprost takiego zakazu nie wyartykułował. Teza taka nie zasługuje na aprobatę. Sposób wykorzystania nieruchomości musi być bowiem ustalony przez odniesienie do jej przeznaczenia w planie miejscowym. Należy podkreślić, że nawet zaplanowana późniejsza rekultywacja nie zmienia faktu, że w okresie eksploatacji złoża, zagospodarowanie terenu będzie naruszało jego przeznaczenie wynikające z planu. Jak

wskazano w KIP, po zakończeniu eksploatacji, obszar zostanie zrehabilitowany i zagospodarowany w kierunku rolnym. Eksploatacja spowoduje takie zmiany powierzchni terenu, które uniemożliwiają jego wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem określonym w planie, w szczególności spowodują dewastację gruntów rolnych lub ich degradację w postaci obniżenia klas. W KIP zostało podkreślone, że nieodwracalnym elementem planowanej inwestycji będzie zmiana dotychczasowego ukształtowania terenu i dopiero rekultywacja wyrobiska „pozwoli na stworzenie nowego ekosystemu, który urozmaici istniejący krajobraz”.

Zatem nie można podzielić interpretacji, iż skoro niniejszy plan miejscowy nie zawiera zakazu wydobycia kopaliny, to należy przyjąć, iż zamierzona działalność wpisuje się w przeznaczenie nieruchomości określonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako teren upraw rolnych. Biorąc pod uwagę treść art. 7 ust. 1 ustawy Prawo geologiczne i górnicze, należy podkreślić, iż sposób wykorzystania nieruchomości musi być ustalony przez odniesienie do jej przeznaczenia w planie miejscowym. Zgodnie bowiem z przywołanym już przedtem art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

W wyniku przeprowadzonego postępowania odwoławczego, Kolegium ustaliło, że organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, a wydana decyzja nie narusza obowiązujących przepisów. Zarzuty Skarżącej Spółki nie zasługują na aprobatę i nie mogą być uwzględnione. Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję służy skarga (w 2 egz.) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, składana za pośrednictwem Kolegium (75-626 Koszalin, ul. Andersa 34) w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać dane wymienione w art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1634 ze zm.). Zasady uiszczenia oraz wysokość wpisu od skargi w postępowaniu przed sądami administracyjnymi są uregulowane w ww. ustawie oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535 t.j.). Wpis stały na podst. § 2 ust. 3 pkt 3 wynosi w sprawach skarg, nieobjętych wpisem stosunkowym, z zakresu ochrony środowiska i przyrody - 200 zł. Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000. Strona może zwrócić się do Sądu o zwolnienie od kosztów sądowych. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>.

Przewodnicząca Składu Orzekającego
Iwona Szaranek (spr.)

Członkowie:
Agata Witkowska

Joanna Mojska

Otrzymują:

1. CGL spółka z o.o.
2. Pozostałe strony w drodze obwieszczenia
3. Wójt Gminy Sławno
wraz z aktami (1 teczka 1-294)
4. aa